

ТИХИЯТЪ ГЛАСЪ

Отдѣлно отъ моето, твоео време затече.
По него понесе се твоята ладия бѣла.
А моитѣ кораби спрѣха недвижни, далече,
въ мъгливата ширь, дето фаръ не е никога паленъ.

Какво съмъ за тебе? Какво е любовъ? И измама?
Попжтниятъ вѣтъръ отвѣ мисълта ти за мене.
Отъ днитѣ, които надъ мене стовариха камъкъ,
ти бѣгашъ, ти диришъ утеха, покой, развлѣчение ...

Не те обвинявамъ. И нѣма какво да прощавамъ.
Азъ стигнахъ до она великъ океанъ баснословенъ —
онуй равнодушие — дето се всичко удавя:
всѣко вълнение, всѣко страдание ново.